

O imigraci jinak

Křesťanská povinnost pomáhat člověku, který se ocitl v nouzi, nijak nebrání racionálnímu pohledu na fenomén zvýšeného přílivu imigrantů na starý kontinent. Nejde o jev spontánní, jak naznačuje většina sdělovacích prostředků, které ovšem nikdy neukazují příčiny či důsledky dění, o kterém informují, nýbrž pouze se snaží do něj vtáhnout, aniž by měl člověk možnost samostatně se tázat a přemýšlet.

Populační divize OSN (UNPD) uvedla již v roce 2000, že „Evropa bude do roku 2025 *potřebovat* 159 milionů imigrantů“. Poukaz na potřebu a nezaokrouhlená číselka prozrazují, že je řeč o konkrétních plánech. Ideový tvůrce Evropské unie, rakouský hrabě Richard Mikuláš Coudenhove-Kalergi (1894–1972), hovořil již v roce 1923 o vzniku „míšenecké rasy budoucnosti“, aby mohly být evropské národy sjednoceny pod jedinou vládou. Jméno tohoto muže, který byl držitelem také československého pasu, protože vyrůstal na zámku v jihočeských Poběžovicích, obvykle nebývá příliš zmiňováno v učebnicích ani médiích, třebaže to byl právě on, kdo již ve dvacátých letech

minulého století formuloval ideu Evropského společenství uhlí a oceli (ESUO), jejímž uskutečněním roku 1950 začal proces dnes nazývaný „evropská integrace“, a mimo jiné přišel také s tím, aby se Beethovenova *Óda na radost* stala hymnou Evropy.

Jeho přínos je poněkud zastiňován legendou o „otcích zakladatelích“ De Gasperi, Schumanovi a Adenauerovi. Ostatně ten poslední jmenovaný se jako kolínský starosta již roku 1926 účastnil ve Vídni prvního zasedání dvou tisíc delegátů z 24 zemí dodnes působícího Panevropského hnutí, které Coudenhove-Kalergi založil a jehož členem byl např. také Sigmund Freud. V mediálním přítmí se postava Coudenhove-Kalergiho patrně nenachází nedopatřením. Ideje, které formuloval ve svých spisech, jsou totiž – mírně řečeno – zarážející. Např. v knize *Praktischer Idealismus* (Paneuropa Verlag Wien-Leipzig, 1925) předpovídá odstranění národních kultur původních obyvatel Evropy a vznik nové „negroidní euroasijské rasy“, ovládané elitou, kterou nazývá německy *führernation*. Tyto a mnohé podobné výplody

formuloval člověk, k jehož odkazu se Evropská unie hlásí a zřejmě se je pokouší uskutečňovat. Každé dva roky obdrží některý z čelných evropských politiků cenu nesoucí jméno Coudenhove-Kalergiho za přínos tzv. evropskému procesu integrace.

Francouzský list *Le Monde* přinesl v červnu t.r. reportáž z bývalé Libye, která je dnes zemí nikoho, kde vládne chaos a odkud týdně připlouvají do Itálie tisíce lidí, většinou mladých mužů ze subsaharské Afriky. Dva reportéři navštívili místo, kde jsou tito lidé shromažďováni před naloděním, nalákáni falešnými sliby, penězi a nezřídka také unášeni libyjskými džihádisty a drženi v barácích pod ostrahou, kde musejí celé měsíce žít v otřesných hygienických podmínkách. Mají jen jedinou možnost úniku, totiž vydat se na chatrné bárce do Evropy, hlavně přes Itálii. Kdo organizuje tento proces integrace? To už francouzský list neuvádí.

V Ženevě sídlí Mezinárodní organizace pro migraci, která má roční rozpočet více než jeden a půl miliardy dolarů a disponuje sedmi a půl tisíci zaměstnanců ve více než stovce zemí. Tato mezivládní organizace se však nesoustřeďuje na humanitární pomoc, nýbrž

„celosvětově zprostředkovává a realizuje programy přesídlení“, jak uvádí na svých internetových stránkách. Migrační pohyb, který posledním rokem směřem do Evropy tak dramaticky sílí, tedy není spontánní. Chudí a hladovějící lidé ostatně nemají prostředky a zpravidla ani sílu či ochotu opouštět svůj domov.

Generální tajemník OSN Ban Ki-moon řekl v Dublinu 26. května t.r., že „stárnoucí Evropa potřebuje migranty, aby udržela svůj ekonomický dynamismus“. Korejský technokrat tím sugeruje existenci ekonomických důvodů tohoto sociálního inženýrství. Bylo by možné tomu věřit, pokud by v Evropě neexistovala nezaměstnanost. Důsledkem je tedy v každém případě zmatek. Nevraživost ve společnostech cílových zemí, ale i na straně tzv. uprchlíků, kteří si právem připadají jako novodobí otroci posílání tentokrát nikoli do Ameriky, ale do Evropy, kde s nimi šibují filantropové či organizace, které se nazývají nevládní, protože jsou financovány ze státních rozpočtů zemí, ve kterých nepůsobí. Za ekonomickými důvody se však s velkou pravděpodobností skrývají cíle jiné, geopolitické, jak se dnes říká, tedy to, co se označuje jako

global governance, ale zavání spíše dokonalým, a proto také posledním totalitním režimem lidských dějin.

Organizovaný příliv imigrantů je ovšem jen střípkem této agendy anonymních sociálních plánovačů, jejichž cíle jsou mocenské, ne-li přímo okultní. Ideologický, politický, legislativní, ekonomický a kulturní proces dezintegrace křesťanské civilizace v Evropě trvá již přinejmenším dvě století a jeho skutečný smysl se ukazuje jenom v perspektivě víry, o jejíž vymazání z lidských srdcí usiluje především.

V posledním pokušení na poušti nabízel Ježíšovi otec lži za pouhou poklonu všechna království světa i jejich slávu (Mt 4,8–9), a stejný vládce tohoto světa nabízí kolektivně a diferencovaně, každému jinak, také dnes iluzorní

podíl na moci, o kterou se však s člověkem jistě dělit nemíní.

Království tohoto světa ovšem Ježíš nejen nepřijal, ale také přemohl založením svého vlastního království, které poroste až k veřejnému zjevení Kristova vítězství. Nabídka otce lži, která jako by byla stále zjevnější, však nepřestává být adresovaná všem lidem až do konce světa.

Migrační krize stejně jako ta globálně-finanční či jakákoli jiná mediálně propagovaná není tedy ničím jiným než kolektivní a individuální zkouškou víry. Nejde v ní o přeměnu světa vedoucí k proměně člověka, jak se spolu s otcem lži domnívají sociální inženýři, nýbrž o přeměnu člověka vírou v Ježíše Krista.

Milan Glaser, Česká sekce Rádia Vatikán (Světlo 37/2015)